

ved Siden af disse tvende indsigtsfulde Mænds; men da jeg har en bestemt Overbeviisning om Indkomstskattens Forhold til Toldbeskatningen, som er noget afvigende fra deres, maa jeg desuagtet tillade mig at udtale denne afvigende Mening. Jeg nærer ingenlunde de store Forventninger om Indkomstskatten, som her almindelig ere tilfede, jeg troer, denne Lov er en af dem, som seer i Afstand seer ganske rar og indbydende ud, men jo nærmere man bliver bekendt med den, desmere viser det sig, at den har langt større Mangler, end man ventede. Jeg vil i den Henseende ogsaa henvise til Forholdene i England, hvor Indkomstskatten blev indført for omtrent $\frac{3}{4}$ Aarhundrede siden under meget store Forventninger og med det Haab, at den efterhaanden vilde komme til at spille en meget stor Rolle iblandt dette Lands Statsindtægter, men hvor man, efter at have brugt den under en langvarig, trykkende Krig, da man ikke kunde undvære denne Indtægt, var bleven saa tilstrækkelig kjed af den, at man lagde den paa Gyllden i $\frac{1}{4}$ Aarhundrede, og da man tog den frem igjen, var det ingenlunde, for at den skulde spille nogen stor og fremtrædende Rolle — i den Henseende maa jeg tillade mig at have en afvigende Mening fra den, der er udtalt af det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 3die Valgfreds (Gage), hvis større Indsigt i disse Ting jeg ellers beredvillig hører mig for. Jeg troer, at dens eneste Formaal netop var at udfylde Hullerne paa Budgettets Indtægtsfide, idet den paa Grund af sin store Elasticitet, naar først det hele Apparat, hvorved Beskatningen skulde finde Sted, var tilveiebragt, med Lethed tillod Udvidelse og Sammentrækning paa en Maade som intet andet Beskatningssystem. Men selv allermeest udvidet har den dog ikke spillet en i de engelske Forhold fremtrædende Rolle. Alene Tolden paa de 2 Artikler, Tobak og Thee, var i Finantsaaret 1867—68 over 11 Millioner Est. medens Indkomstskatten var lidt over 6 Millioner. Tolden paa disse 2 Luxusartikler var altsaa over $1\frac{1}{2}$ Gang saa stor som hele Indkomstskatten. Jeg tager atter dette Factum til Beviis mod den Paastand, som er fremsat om det Dnsfæltige i den fuldstændige Affkæffelse af Told. Naar man taler

om Reformer i Toldtariffen, saa er jeg fuldstændig enig i, at vi trænge til saadanne. Det forekommer mig, at der er en Mængde af Smaaposter, som figureere iblandt Toldindtægterne med saa saa Rigbdalere, at det, naar man tager Hensyn til alle de Ulemper, de forvolde, neppe er værd at holde paa dem, og der er unægtelig andre Toldfasser, der falde paa Artikler, som høre til de uundværligste Nødvendighedsartikler, hvis Belastelse med Told ganske vist over en hæmmende Indflydelse paa Industrien og andre vigtige Interesser, og som man derfor kunde ønske fjernede. Men jeg maa ved Siden deraf antage det for givet, at enhver saadan Toldafgift, som vi maatte udstrytte af vore fremtidige Toldlove, skal erstattes med en forøget Told paa rene Luxusartikler. Der gives bestemte Luxusartikler, som kunne beskattes med en meget høj Told, og hvorved hverken den Rige eller den fattige vilde føle sig trykkede, saadanne Luxusartikler, hvis Værd egentlig ligger i deres Pris, og hvorom den bemidlede Mand siger: „Dem har jeg Naad til at anskaffe, derfor vil jeg anskaffe mig dem, det kan den fattige lade være med, han kan undvære dem.“ Godt, lad saa den Rige betale en saadan Luxus og derved skaffe Staten en Indtægt. Ingen lider derved. Jeg troer, at det vilde ikke være vanskeligere at tilveiebringe ligesaa store Statsindtægter ved en forhøjet Told paa Luxusgenstande, end det vilde være at søge dem tilveiebragte ved en Indkomstskat, og dertil paa en for Befolkningen mindre trykkende Maade.

Smidlertid skal jeg lade det staae hen, om det i dette Dieblif er tilstrækkeligt at henvise til saadanne Ressourcer. Jeg maa i det Hele taget under de finantsielle Forhold, hvori vi nu befinde os, ansee det for min Pligt saavidt muligt at slutte mig til den høitærede Finantsminister og, saavidt det nogenlunde kan lade sig forene med min Overbeviisning, følge den Vej, han anviser for at tilveiebringe en god Balance mellem Indtægter og Udgifter; men jeg kan ikke nægte, at hvis det skulde vise sig, at dette kun kan skee ved at skaffe Statsindtægter, maa jeg i Modsætning til de ærede Talere, som jeg hentydede